

ULTRABALATON "belülről"

2019. május 27. hétfő, 14.48 / Utolsó módosítás: 2019. május 27. hétfő, 14.59
UB, egyéni teljesítéssel 2019-ben.

A verseny után vagyunk épp tizenegy nappal. Számomra egy többéves felkészülési folyamat megkoronázása volt a 2019-es Ultrabalaton, azzal együtt, hogy matematikai alapon ekkora távnak nekiindulni nem sok esélye volt. Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani támogatóimnak, akik nélkül – már a januári nevezés sem jöhetett volna létre. (Ők megkértek, ne említsem meg őket, elég, ha mi tudjuk).

Köszönöm Czukor Zoli ultratávgyalogló barátomnak a profi frissítés beszerzését és összeállítását, valamint a tanácsokat a felkészülés finisében.

Köszönöm feleségemnek és Póth Tominak az autós kíséretet, Mézner Sziszinek a kerékpáros kíséretet. Ez egy összehangolt csapatmunka volt.

[1]

Ha racionálisan gondolkozom, visszanézve az elmúlt évek futott km statisztikáját, valamint azt, hogy ezen belül mikor és mennyi – ultrában már említésre méltó - táv van bennem, akkor futott km rendben, de jelentős volt a különbség, ami az addigi leghosszabb 81 km és a tervezett 221 km között található. Azonban az ember jóval több, mint racionális lény. Mindjárt az elején el kell fogadni, hogy ez bizony fájni fog. (Ki az az örült, aki arra készül, hogy egyszer majd „fájhasson neki”, ez nem racionális dolog. Amikor arra gyúrsz, hogy a fájás „jóféle fájás legyen”, hagyjon haladni. Ezt a saját, jó frissítéssel tudtuk megalapozni.)

A rajt előtti héten már nem futottam, max. egy sífutógépes keresztgedzés volt kedden, más már nem. Eljött a május

10. péntek.

Pakolás – csekklista szerint rendezni mindent. Váltás futócipők, zoknik, ruházat több garnitúra. (Akkor még nem tudtam, hogy ami időjárás szombatról vasárnapra éjjel elért bennünket, okafogyottá teszi mindezt a túlbiztosítást, de ezt előre ki tudhatta...). Bringa fel a kocsitetőre és irány Balatonfüred. Ott rajtsomag felvétel, technikai tájékoztató délután, aztán irány a szállás.

A rajt reggele: az emberben elindul egy belső bizsergés, ami ilyenkor természetes. Ami viszont MÁS volt, mint az összes eddigi rajtba állás: itt szembesülsz igazán azzal, hogy eddig még „belátható” távokat mentél, most a „beláthatatlanba” készülsz fejest ugrani. Futhatsz 4 – 6 – 8 – 10 – 12 órát, de azok egyszer csak véget érnek. Itt pedig odaállsz és tudod, jó esetben másfél napig meg sem állsz. Következik a leghosszabb nap. Amikor elindulhattunk, onnantól csak a pillanatra figyeltem. Az időjárás is kegyes volt hozzánk, hisz szombat éjfélig napos, meleg időben volt részünk. Amire figyelni kellett, hogy ezen a hétvégén több Balaton körüli rendezvény is volt, így velünk ellentétes irányba indították a kerékpáros Balatont kört. Kb. Szigligetnél már érkeztek is szembe... kerülgettük egymást. Mindezzel együtt, elkészítettem a „www.checkpointsystem.hu [2]” -nak köszönhetően így utólag a saját statisztikámat. Ami szépen körvonalazódik benne, hogy a megadott szintidőhöz képest, már az északi parton az első éles ellenőrzőponthoz (52,9 km) egy óra pluszt tartunk, ami közel 1,5 órára nőtt, egészen Balatonmáriafürdőig (102 km). Ez a 90 – 100 km környéke hozott olyan változást, hogy ami addig hullámokban jött, görcszhatáron futás, kényszerű bele gyaloglás, átvált egy tompa, de vállalható fájásba. Innentől rajtam áll, futni akarok vagy belegyalogolni.

Furcsa ezt szabadságfoknak beállítani, de ha már léptél át Küszöböt, akkor fogod érteni ezt. Innentől már nem te futsz. Szóval bele az alkonyatba, éjszakába. 102-130 km közötti szakaszon fokozatosan csökkent a szintidőhöz képesti előnyünk kb. 1 órára. Ekkor Balatonboglár, Balatonlelle körül jártunk, hajnali egy óra felé. Éjfél után csapott le ránk a szélvihar és vele párosulva a csapó eső. Az utak nagyon hamar tele voltak vízfolyásokkal, nagy pocsolókkal. Innentől a siker kulcsa, mennyire lehet kikerülni a vízmosásokat. Itt mondott csődöt a sok tartalék öltözet, cipők, zoknik kérdése: semmi értelme időt veszíteni ezekkel, ha a következő három lépésben megint pocsolókat fogsz. A szél és az eső ca. 5 – 6 órán át folyamatában jött, de legalább ébren tartott.... (a sok kóla mellett).

Balatonföldvár éles ellenőrző ponthoz hajnali 3 ó 45-re értünk, ahol már csak 36 perc előnyünk volt a szintidőhöz képest. Aztán következtek a síófoki „végtelen utcák”. Még a semmibe, aztán végre látod a végét (mint Luke Skywalker a csillagok háborújában, amikor a halálcső megsemmisítésére készülve repül a „síkátorban”), és az útvonaljelző nyilat. Fordulsz, 100 m aztán fordulsz... és megint egy „végtelen utca”. Síófokon reggel 6 – 7 óra között haladtunk át. Már legalább hat óra szél és eső. Bringás kísérem, Sziszi szétázva, a csomagjaink szintén a bringán, szóval, több mint 23 óra non stop talpon, „happy”. Ami csodát még le kell írjak, a 140 – 150 km környéki csekkpontok némelyike. Volt, hogy valamelyikhez közeledtünk, én a rongyos sárga esőkabátban, mögöttem Sziszi. Emberek állnak, elég sokan.

Ekkor már ismét nem érdekel semmi csak a pillanat. Közeledsz, némán állnak, és egyszerre elkezdene tapsolni. Kb. 166 km-nél értük el a szintidőhatáron haladást és még egy éles ellenőrzőpont vissza volt Balatonkenesén. A „szintidő kegyelemdőfést” számunkra Balatonvilágos alsó utca hozta el (171.4km) Itt felnéztünk az útra, ami inkább mászható, mint járható, fenn egy vasúti átgáz, majd tovább felfelé. Innen Balatonakarattyáig (181,4 km) sikerült ezen a hegyes, szintes vidéken fel – le, mindössze 8 perces mínusszal érkeznünk. Innen még 6 km volt az éles ellenőrzőpont Balatonkenesén és nekem nem volt itt útvonal ismeretem. Az előző ellenőrzőpontig megtoltam önmagamhoz képest, aminek következménye, hogy ki kell mozogni, a folytatásban is hegy – völgyes szakaszon. Nézzve a statisztikát, ami ellenőrzőpontot nekem a szervezők Balatonkenesének mondták, az Balatonakarattyára lehetett. Itt belassultunk megint, aztán közeledve a ponthoz, barátok vártak már. Ott megálltam, örültünk egymásnak, aztán még egy kis lendülettel irány a „csippantós ember”. 05. 12. vasárnap 10 óra 40 perc volt ekkor, a rajtidő korrekció (12 perccel) együtt számolva, voltunk 187,4 km-en mínusz húsz perccel. A rendszer pontos, valóban ezt mondták akkor ott nekem, statisztika lekövetésével is ez jön ki. Amúgy 27 óra 28 perc verseny km. Még belegondolni is szédítő. Amikor elfogadtam a versenyszabályzat döntését, hatalmas taps volt azon az állomáson is. Köszönet érte, az „ázott verebek” célba értek. Ami még utána következett: bizonyíték, hogy 100 km felett már nem egyedül mégy. Az eddig „természetesnek” vett tested, amikor leülsz végre a sörpadra és a meleg ételed nyugiban meg szeretnéd enni... ekkor – de csak ekkor! – összerogyik. Lábaid betonból, de nem görcs, csak nehezek és fájnak csendben. Már nem akarnak mozogni. A világ kicsit elsötétül, de ezt sikerült kivédeni. Aztán már csak segítséggel az autóhoz.

Azt mondd, hogy mindenképp itt lett volna a vége? Nem hiszem. Ha a szintidő miatt tovább engedtek volna, nincs leülés, betolom szokás szerint menet közben a levest, aztán amint lehet rá a géleket még, és tovább, fenntartva a csoda állapotát. Ott van vége az ultrának, amikor azt mondja a versenyszabályzat, vagy te azt mondd. Addig pengeéles „más állapot”.

Versenyt utáni héten, szombat: sérülésemmel éldegélek, sífutógép teszt; szombat: OK. Futásteszt vasárnap: szembesülés a rövidebb lépéshosszakkal, a fájdalommal és a 7 perc feletti ezrek síkon, hegyre fel, hegyről le, „tempomat” „futás”, 12,2 km rehab. Május 20. hétfő: sífutógép: OK. Május 21. kedd: futásteszt: 13,5 km enyhén szintes, át a városon, rehabos, 6 perc 24-es ezrekkel (mondjuk ebben volt bőven forgalmi ok miatti megállás is).

Most kezdek „működni” ismét.

A jövő? Ki tudja. Vannak privát ultrás terveim (és a 2020-as Ultrabalaton is), de ebbe, ezek tervezhető költségvonzata miatt még nem merülnék bele.

A TAPASZTALATOT(!!!) viszont már be fogom építeni, ha elérkezik az ideje.

Dombóvár, 2019. május 22. Szerda.

Lejegyezte:

Horváth László (MÁV VSC), UB Rajtszám: 131

Kerékpáros kísérő és fotós, Mézner Szilárd (Szisi) UB Rajtszám: 131

Az autós kíséretem: Feleségem (Horváth Lászlóné) és egy mozdonyvezető barátom, Póth Tamás.

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

Forrás: <https://www.mavcsoport.hu/mav-vezerigazgatosagi-sport-club/ultrabalaton-belulrol>

Hivatkozások

[1] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_boritokep_0.jpg?itok=yRYcfxyR
[2] <http://www.checkpointssystem.hu> [3] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/szabo_belaval_az_ub_ejszakajan.jpg?itok=B5RPS7Cc [4] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_bkenese_1874tblval_en_2_jo.jpg?itok=4_oBXdje [5] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_sziszi_es_en_fenekpusztan.jpg?itok=RIUbGQmo [6] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_sziszi_es_en_frissites_fenekpuszta.jpg?itok=beuUCtZc [7] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_en_fenekpuszta_91_kmprofilkep.jpg?itok=95D67fRH [8] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_sziszi_es_en_futunk_2_fb_joo.jpg?itok=QGU1Zxut [9] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/ub_sziszi_es_en_futunk3_fbjoo.jpg?itok=a6bT9Sfs